

Sen první – Dálnice nikam

Je úplná tma, jen palubní deska svítí. Ukazatel množství paliva ukazuje FULL. Auto je obrovské teréňák, ale není to žádná známá značka, na volantu je zcela neznámý emblém. Jede to dobře. Bílá čára uprostřed dálnice běží až za obzor. Venku je zima, tak radši zavřu okýnko. Mým směrem ani v protisměru nejde vůbec nic. Povrch dálnice je úplně bez záplat, jako by byla úplně nová. Z okolní krajiny nevidím vůbec nic, protože od obzoru po obzor není jediné světlo, je zataženo a ani měsíc nesvítí. Kde to, do prdele, jsem???

Dálnice je dost divná, protože kolem nejsou žádný billboardy ani ukazatele směru nebo kilometrovníky na středním pásu, prostě vůbec nic. Žádná odbočka, žádná exit, žádná křižovatka, podjezd, nadjezd... jen ta bílá čára a krajnice, ani pumpy tu nejsou. Zajímavý je, že mi neubývá palivo v nádrži. Nevím podle čeho, ale úplně jasně vím, že jedu už hrozně dlouho. Bolí mě za krkem a trochu se mi chce spát. Zapnu rádio, ale nemůžu naladit jedinou stanici, najdu teda kazetu a vložím ji do přehrávače. Divná hudba. Musím na chvíli zastavit, ale není tu nikde žádný odpočívadlo. Zajedu jen ke kraji a zapnu čtyři výstražný blinkry, aby mě nikdo nesejmul. Víím, že se takhle na dálnici stát nesmí, ale stejně nic nejede, tak co. Když zmlkne motor, je úplně úděsný ticho, ani vítr, nic. Přehrávač jsem ztlumil, protože mi připadalo, že do toho ticha hrozně řve. Vylezu ven z auta, ale je mi zima, tuším může být tak listopad. Aspoň že neprší nebo rovnou nesněží. Je to divnej pocit, nevědět, kam jedu. Ale jistě víím, že musím jet dál po té divný dálnici, protože po obou stranách jsou svodidla a stejně nejde nikam odbočit. A vlastně nevím, jestli bych se odvážil odbočit do té krajiny, kterou vůbec není vidět. Po dálnici snad aspoň občas někdo jede, od toho je to dálnice.

Když jsem se trochu probral z ospalosti, zas jsem nastartoval a jel dál. Pořád ta hnusná tma a jen bílá čára... Najednou jsem si ve zpětným zrcátku všiml dvou reflektorů; byly pořád stejně daleko, pořád stejně blízko. Zkousím zrychlit, zpomalím, pořád jsou za mnou. Začínám se bát takovým tím zvířecím strachem – že mě někdo pronásleduje a až mě dostane, zabije mě nebo mě bude mučit nebo mě rovnou zaživa sežere... Hnus! Noha na plynu se jako v křeči tiskne až k podlaze ... 150 ... 180 ... 200 ... Víc to auto asi nejede. A světla furt za mnou, furt tam jsou. Mám celý tělo úplně ztuhlý, jak se bojím. Pomalu se loučím s představou, že někdy uvidím lidi, který znám, nebo třeba jenom slunečný odpoledne někde, kde není žádná blbá dálnice ani tma... A dál světla v zádech a ten hnusnej pocit z nich...

V dálce na obzoru světla olízla jakousi ceduli, což je na týchle dálnici něco dost nečekaného. Když přijedu blíž, zjistím, že je na ní napsáno něco naprosto nepochopitelným jazykem. Je to sice latinkou, ale to je tak všechno, co se z toho dá pochopit. Vypadá to jako kombinace maďarštiny,

finštiny a turečtiny, prostě totálně nesrozumitelný nápis. Ale už brzo mám pochopit, že je to asi cedule začátku města. A světla v zrcátku jsou pořád... Strach, strach, strach...

To město je divný stejně jako dálnice. Dálnice skončila a jedu teď po široký ulici. Na pravý straně je osvětlená pumpa. Nemám sice peníze, ale mám dojem, že si natankovat můžu, že to zaplatím něčím jiným, třeba mě nechají si to odpracovat. Vůbec spoustu věcí v tomhle divném městě, v týhle divný zemi, vím, aniž mi je kdokoli řekl. Zahnu k pumpě, světla za mnou. Aspoň se podívám, kdo to za mnou pořád jede, a každá pumpa musí mít přece obsluhu, tak se snad nemusím bát vylézt z auta. Domluví se s nima? Zajedu k čerpacímu stojanu, vypnu motor, vylezu a ... auto, kterému měly patřit ty světla, nikde... Natankuju, co se vejde, a jdu dovnitř. Jenže tam není živá duše. Pravděpodobně ani *mrtvá duše* (Gogole, ahoj!), prostě nic. Jdu zas ven a zatroubím, jestli třeba někdo přijde. Nic. Nikdo. Po další kontrole shopu odjíždím, i když nechci krást. Ale platit není komu, stejně nemám čím. Vyjedu na ulici a opět vidím stejný světla v zrcátku. Nevím, kolik se v tom městě může jet, ale kalím to nejmiň stovkou a světla za mnou. Na ulici není nikdo, tak stejně nemůžu nikoho zajet. Hodiny na palubce ukazují něco kolem dvou hodin, ale stejně myslím, že tu mají jinej čas. Jedu velkým městem a nikoho nepotkávám. Jediná společnost jsou ta světla. Napadlo mě, že bych mohl někomu zavolat. Zajedu na úplně opuštěný parkoviště u nějakýho nákupního centra. Celá budova svítí, ale nevidím nikoho. Celkem mě už ani nepřekvapí, že sotva vypnu motor, světla v zrcátku zhasnou.

Vezmu mobil a vidím, že nemá žádný signál. Jsem v totální izolaci, v pekle mrtvýho velkoměsta, kde nikoho neznám, neumím ten příšernej jazyk, nemám peníze ani adresu, kam bych třeba mohl dojet. Ani mapu, prostě nic. Tak zase nastartuju a vyjedu zpátky na ulici, světla zas za mnou. Jet někam dopředu je jediná možnost nějakýho vývoje, protože aspoň já se pohybuju, když všechno kolem je mrtvý. Přemýšlím, jestli mám někde zaparkovat a podívat se do nějakýho obchodu nebo najít třeba policii. Kolem ulice stojí auta neznámejch značek a typů, na jejich laku se zrcadlí světla pouličních lamp. Zajedu na jedno dobře osvětlený parkoviště, pečlivě zamknu své auto, ale všimnu si, že ostatní auta jsou odemčený a některý mají i klíčky v zapalování. Světla – jak už jsem si pomalu zvykl – zmizí, sotva zastavím. Divný, divný, divný. Je absolutní ticho. Opatrně vejdu do restaurace stojící u parkoviště. Nic se ani nepohne. Zavolám „Haló!“, ale rozléhá se to tak, že podruhé už se neodvážím. Na stolech vzorně prostřeno, látkový ubrousky postavený do bezchybných kuželů, stříbrný příbory. Nikde nikdo není.

Pomaloučku mi dochází hrozná věc: že jsem se dostal do města, kde nikdo není, ale všechno vypadá, že ještě před pár minutami to tu žilo. Město duchů – *ghost town*. Jdu ven. Mý auto tam je, aspoň to, oddechl jsem si. Nechtěl bych si brát žádný jiný, aspoň něco tu ke mně patří, i když vlastně nevím, kde jsem k tomu „svýmu“ teréňáku přišel. Odemkl jsem a vlezl dovnitř. Mobil nemá signál, ale

došla mi zpráva – jak, to nevím. Je to psaný v tom podivným jazyku, kterému vůbec nerozumím. Jsem úplně hotovej, málem podělanej strachy. Vypálím z parkoviště a hledám cestu zpátky na tu strašnou dálnici. Zastavím se u tý pumpy, kde nikdo není, a natankuju si ještě do dvou kanystrů, který mám v kufru. Ačkoli, když si představím, že bych měl někde vylézt a potmě lejt palivo do nádrže... Přemýšlím, jestli mě zastřelí, usekne mi hlavu sekerou, zajede... Nemůžu to přežít, to je jednou jasný. Za mnou samozřejmě světla; když zastavím, zhasnou a auto nikde. V shopu si vezmu, vlastně ukradnu, jídlo a pití na tu dlouhou cestu zpátky. Zpátky kam? Já vlastně ani nevím, odkud jsem přijel... Jediný, co vím, je, že jsem v pěkným průseru. Bojím se.

Hledám cestu skrz město a není to jednoduchý, protože jsem cestou sem nedával moc pozor, jak jsem se bál těch světel. Teď se bojím taky, ale už miň, kdyby mě někdo chtěl dostat, už to udělal. Konečně vidím šipku a mezinárodní značku dálnice! Super. A pak jsem to uviděl. Kousek za značkou byl billboard a na něm Ty. Smála ses jako filmová hvězda nebo zpěvačka a kolem Tebe byly nápisy v tom nesrozumitelným jazyku. Zas mě to úplně dostalo a pokoušel se o mě už asi desátej infarkt. Hodiny na palubce se nepohnuly ani o vteřinu, to je taky divný.

Na příjezdu na dálnici to v jednom pruhu vypadalo jako zácpa. Jedno auto za druhým, ale všechny prázdný. Předjel jsem tu řadu po krajnici a přijel na začátek dálnice. A tam stála obrovská značka jednosměrky...! Pochopil jsem, že kdo sem dojede, už se nikdy nemůže dostat zpátky. Mátl mě taky ten plakát s Tvou tváří. Seděl jsem v autě a nevěděl, co dělat. Báł jsem se vjet na tu jednosměrnou dálnici. Světla za mnou už nebyla, i když to byla děsná společnost, teď jsem byl už úplně sám, jen kousek za mnou byl ten Tvůj plakát. Věděl jsem, že tohle je konec. Že jsem v hajzlu. Zkusím tu jednosměrku...?